

I skyrius

Duobė buvo iškasta atmetinai.

Prasidėjęs gausus snygis pagal orų prognozę turėjo virsti šimtmečio pūga. Sustingusioje žemėje iškapota ilduba buvo pakankamai ilga, kad paslėptų kūną, bet trūko gylio. Tai bus galima pataisyti pavasarį, kai žemė atitirps. Aišku, jeigu žvėrys nesudoros kūno anksčiau. Ši amžinojo poilsio vieta buvo skirta Milisentei Gan – rusvų plaukų, smulkaus kūno sudėjimo, penkių pėdų ir keturių colių ūgio aštuoniolikmetei, kuri dingo, kaip buvo pranešta, prieš savaitę.

Benas Tirnis nukreipė žvilgsnį nuo ką tik iškastos duobės į keturis gretimus kapus. Juos puikiai slėpė miško danga ir nulūžusios medžių šakos, tad šiek tiek pakitusį reljefą galėjai pastebėti, jeigu žinotum, ko ieškoti. Ant vieno kapo buvo užvirtęs medis. Suprasti, ką slepia ši vietovė, galėjo tik tas, kuris žinojo tiesą.

Toks kaip Tirnis.

Jis paskutinį kartą žvilgtelėjo į tuščią, negilią duobę, pakėlė prie kojų gulėjusį kastuvą ir atsitraukė atakupstas. Matė, kokius tamsius pėdsakus palieka jo batai balto sniego paklotėje, tačiau per daug nesijaudino. Jei sinoptikai nesuklydo, pėdsakus netrukus padengs keli coliai sniego. O kai sniegas ištirps, jie bus išnykę purve.

Tirnis negalėjo daugiau gaišti nė minutės, turėjo kuo greičiau nusileisti nuo kalno. Tučtuojau. Dabar.

Savo automobilį buvo palikęs kalno papėdėje, už kelių šimtų jardų nuo viršūnėje esančių kapų. Žemyn nevedė joks takas, todėl Benui teko brautis per tankų mišką. Stora miško paklotė šiek tiek palengvino leidimąsi, bet žemė vis tiek buvo pavojingai slidi. Padėtį sunkino tiesiai į veidą vėjo bloškiamas sniegas. Nors Benas skubėjo, turėjo atidžiai žiūrėti, kur stato koją, kad nepargriūtų.

Sinoptikai prognozavo, kad pūga tęsis ne vieną dieną. Skirtingų oro masių sandūra šioje vietovėje turėjo sukelti nuo neatmenamų laikų smarkiausią pūgą. Žmonėms, kurie gyveno pūgos apimtoje teritorijoje, buvo patarta elgtis atsargiai, apsirūpinti maisto atsargomis ir atsisakyti nebūtinų kelionių. Tik kvailys galėjo šiandien kopti į kalno viršūnę. Arba tas, kuriam būtinai reikėjo.

Toks kaip Tirnis.

Visą popietę kritusi dulksna pamažu virto šlapdriba, sumišusia su ledo adatėlėmis, kurios smigo tiesiai Benui į veidą. Jis susigūžė ir pakėlė palto apykaklę, pridengdamas sustingusias nuo šalčio ausis.

Vėjas pūtė vis smarkiau. Medžiai siūbavo, jų nuogos šakos daužėsi vienos į kitas. Atšiauraus vėjo sukuriai blaškė nuo pušų ir eglių nuplėštus spyglius, vienas jų pataikė Benui į skruostą.

Dvidešimt penkių mylių per valandą greičiu, iš šiaurės vakarų, pagalvojo jis įvertindamas aplinką. Gebėjo instinktyviai nustatyti vėjo greitį, laiką, temperatūrą, kryptį, lyg jame būtų įtaisytas vėjarodis, laikrodis ir termometras, nuolat siunčiantys informaciją pašamonei.

Turėjo įgimtą gebėjimą, kurį ištobulino daug laiko praleisdamas atvira ore. Jam nereikėjo nuolat svarstyti, kaip keičiasi aplinkos sąlygos, bet kai tik iškildavo būtinybė, įsijungdavo

pasąmonė. Benas ir dabar ja rėmėsi, nes būtų buvę blogai per sniego audrą įstrigti Klierio viršukalnėje – antroje pagal aukštį Šiaurės Karolinoje, žemesnėje tik už Maunt Mitčelą – ir dar su kastuvu rankoje, bėgant nuo keturių senų ir vieno šviežiai iškasto kapo.

Vietinė policija negalėjo pasigirti sėkmingai narpliojanti nusikaltimus. Policijos poskyris greičiau buvo visuotinės pajukos objektas, o jos viršininkas Dačas Bertonas buvo paskirtas į Klierį, kai neteko detektyvo darbo Atlantoje. Dabar jis vadovavo mažo miestelio pareigūnams – tikriems stuobriams, aprengtiems prašmatniomis uniformomis. Jiems kildavo problemų pagauti nusikaltėlių, ant degalinės šiukšliadėžių purškiantį dažais visokias nešvankybes.

Tačiau pastaruoju metu jie turėjo rimtesnių reikalų – miestelyje be žinios dingo penki asmenys. Nepaisant bukumo, protingiausieji Klierio pareigūnai priėjo prie išvados, kad penkių moterų dingimas vienoje bendruomenėje per dvejus su puse metų yra tikriausiai daugiau negu paprastas sutapimas.

Didžiuliame mieste tokia statistika būtų paskendusį tarp daugybės kitų, dar baisesnių nusikaltimų, bet čia, šioje retai apgyventoje kalnų vietovėje, penkių moterų dingimas kėlė baimę visiems.

Gyventojai neabejojo, kad dingusios moterys nužudytos, todėl valdžios pareigūnų užduotis buvo kaip galima greičiau rasti moterų palaikus, o ne pačias moteris. Įtarimas būtų kritęs ant žmogaus, išlendančio iš miško su kastuvu rankoje.

Tokio, kaip Tirnis.

Kol kas jam sekėsi nepatraukti policijos viršininko Bertono dėmesio. Labai svarbu, kad viskas taip ir liktų.

Leisdamasis žemyn Tirnis prisiminė visas mirusias moteris. Karolina Medoks – didžiakrūtė nuostabiais juodais plaukais ir didelėmis rudomis akimis. Apie jos dingimą pranešta

praėjusį spalį. Vieniša motina ir vienintelė diabetu sergančio vaiko maitintoja. Moters gyvenimas buvo bedžiaugsmis, ji turėjo sunkiai dirbti, kad išlaikytų vaiką.

Karolina Medoks pagaliau gali pailsėti. Kaip ir Lorin Eliot – netekėjusi, apkūni blondinė, dirbusi slaugytoja medicinos klinikoje.

Betsė Kalhun, našlė namų šeimininkė, buvo vyresnė už kitas.

Torė Lambert, jauniausia, buvo pirmoji, gražiausia ir vienintelė iš jų gyveno ne Klieryje.

Tirnis pradėjo eiti sparčiau, mėgindamas pabėgti ir nuo jį persekiojančių minčių, ir nuo blogo oro. Medžių šakas pamažu dengė ledas. Apledėjo ir pakelės akmenys. Status, vingiuojantis kelias, vedantis žemyn į Klierį, tuoj taps nepravažiuojamas, todėl reikėjo nedelsiant nusileisti nuo šito prakeikto kalno.

Laimė, Tirnio neapgavo vidinis kompasas – jis išėjo iš miško maždaug už dvidešimties pėdų nuo tos vietos, kur buvo įlindęs. Nenustebo pamatęs, kad automobilis padengtas plonu ledo ir sniego sluoksniu.

Eidamas prie jo Tirnis sunkiai kvėpavo, iš burnos į šaltą orą veržėsi garo kamuoliai. Nusileidimas nuo kalno buvo sunkus, Tirnio kvėpavimas pasunkėjo, pulsas pagreitėjo. Galbūt nuo nerimo. Ar nusiminimo. Ar apgailestavimo.

Jis įdėjo kastuvą į automobilio bagažinę, nusimovė latekso pirštines ir įmetė šalia kastuvo. Tada užtrenkė bagažinės dangtį. Skubiai išoko į automobilį ir uždarė dureles džiaugdamasis galimybe pasislėpti nuo žvarbaus vėjo.

Drebėdamas pūtė šiltą orą į rankas ir trynė jas stengdamasis atgaivinti kraujotaką iki pat pirštų galiukų. Latekso pirštines buvo būtinos, bet jos visiškai nesaugojo nuo šalčio. Išsitraukęs iš kišenės užsimovė odines, pašiltintas kašmyro vilna pirštines.

Pasuko uždegimo spynos raktelį.

Nieko.

Dar kartą pamėgino užvesti variklį. Jokio garso. Po dar ke-
lių nesėkmingų mėginimų Tirnis atsilošė sėdynėje ir žvelgė
į prietaisų skydelį mėgindamas atspėti, ką daro ne taip.

Jis dar vieną kartą sukėlė raktelį, bet variklis tylėjo kaip
tos moterys, paskubomis palaidotos kalno viršūnėje.

– Prakeikimas! – Jis daužė abiem pirštinėtais kumščiais
vairą ir žvelgė tiesiai prieš save, nors nieko nematė, nes ledo
sluoksnis buvo visiškai uždengęs langą. – Tirni, – sumurmėjo
jis, – tau galas.

2 skyrius

– **V**ėjas sustiprėjo, prasideda pūga, – pasakė Dačas Bertonas nuleisdamas užuolaidą. – Reikėtų iš čia dingti.

– Turiu ištuštinti dar kelias lentynas. Tada jau būsiu susiruošusi, – atsiliepė Lilė iš sieninės spintos imdama porą knygų kietais viršeliais ir dėdama jas į dėžę.

– Mėgai čia skaityti, – tarė Dačas.

– Visas populiariausias knygas perskaitydavau, nes niekas netrukdydavo.

– Išskyrus mane, – pasakė jis. – Atsimenu, kaip kibdavau prie tavęs, kol padėdavai knygą į šalį ir teikdavaisi atsisukti į mane.

Sėdėdama ant grindų Lilė pažvelgė aukštyn į Dačą ir nusišypsojo. Tačiau stengėsi vyti šalin jo malonius prisiminimus apie laisvalaikį kalnų prieglobstyje. Iš pradžių jie atvažiuodavo čia praleisti savaitgalių ir atsipalaiduoti po darbų Atlantoje.

Vėliau – tiesiog norėdami nuo visų pabėgti.

Dabar ji pakavosi asmeninius daiktus, kuriuos norėjo pasiimti išvykdamas. Neketino čia daugiau sugrįžti. Dačas taip pat. Jie rašė paskutinį savo bendro gyvenimo puslapį, epilogą. Ji norėjo, kad jų paskutinis atsisveikinimas būtų kuo mažiau sentimentalus. Tačiau Dačas neketino taip lengvai paleisti praėjusių dienų.

Prisimindamas senus laikus gal norėjo pakelti sau nuotai-
ką ar priversti Lilę pasijusti kalta. Tačiau ji nesiruošė žaisti jo
žaidimo. Gerąsias jų bendro gyvenimo akimirkas taip apkar-
tino nuoskaudos, kad bet koks tų laikų prisiminimas iš naujo
atvertų ką tik užgijusias žaizdas.

Lilė nukreipė pokalbį į pragmatiškesnius dalykus.

– Aš padariau visų pardavimo dokumentų kopijas. Jie yra
šitame voke. Kartu ir čekis su tavo pinigų dalimi už parduotą
trobelę.

Jis pažvelgė į voka, gulintį ant ažuolinio kavos staliuko,
bet jo nepaėmė.

– Tai neteisinga, – pasakė, – kad aš gaunu pusę.

– Dačai, mes tą jau aptarėme, – pasakė Lilė uždarydama
dėžę, kad galėtų užklijuoti. Ji visai nenorėjo ginčytis.

– Tu mokėjai už šią trobelę, – tarė Dačas.

– Mes ją pirkome kartu.

– Bet tik tavo atlyginimas leido mums ją nusipirkti. Nebū-
tume galėję jo įpirkti už manąjį.

Lilė nustūmė dėžę grindimis prie durų, tada atsistojo ir at-
sigrėžė į Dačą.

– Kai ją pirkome, buvome susituokę, ir dalijamės ją kaip
sutuoktiniai.

– Taip pat buvome susituokę, kai joje mylėjomės.

– Dačai, liaukis...

– Buvome susituokę, kai atnešdavai man rytinę kavą nevil-
kėdama nieko daugiau kaip tik šypsena ir ant pečių užmestą
tą pledą. – Jis mostelėjo ranka į apklotą, gulintį ant fotelio.

– Prašau, nedaryk to.

– Tai aš turėčiau taip sakyti, Lile. – Jis žingtelėjo arčiau
jos. – Nedaryk to.

– Tai jau padaryta. Jau šeši mėnesiai, kaip padaryta.

– Galėtum perdaryti.

– O tu galėtum su tuo susitaikyti.

– Niekada nesusitaikysiu.

– Tai tavo pasirinkimas. – Ji minutę nutilo, giliai įkvėpė ir dar tylesniu balsu pasakė: – Toks tavo pasirinkimas, Dačai. Tu negali pripažinti pokyčių. O kadangi negali, niekada su niekuo nesusitaikai.

– Nenoriu susitaikyti, kad prarandu tave.

– Teks. Neturi pasirinkimo.

Ji nususuko, pritraukė tuščią dėžę arčiau knygų lentynos ir pradėjo į ją krauti knygas, bet jau ne taip rūpestingai kaip anksčiau. Norėjo kuo greičiau išvykti, kol nepasakė daugiau skaudžių dalykų, kad įtikintų jį, jog jų santuoka iš tikrųjų baigta. Amžiams.

Įsivyravusią tylą sklaidė tik aplink trobelę augančių medžių viršūnes šiurenantis vėjas. Žinodamas, kad tai jų paskutinis susitikimas, Dačas galėjo pratrūkti. Ji buvo išgyvenusi ne vieną tokią sceną ir nebenorėjo dabar patirti nieko panašaus. Jų išvykimas neturėjo būti kartus ir bjaurus, bet Dačas galėjo jį tokiu paversti prikeldamas iš užmaršties senus kivirčius.

Nors Dačas darė tai nesąmoningai, seni ginčai tik parodė, kokia teisi ji buvo nutraukdama šią santuoką.

– Manau, Luisas Lamūras yra tavo. – Ji kilstelėjo knygą. – Pasiimsi ją ar paliksi naujiesiems savininkams?

– Jie gauna viską, tai palik ir šią knygą, – niauriai atsakė Dačas.

– Buvo lengviau parduoti trobelę su visais baldais, nes jie buvo specialiai pritaikyti šioms patalpoms ir kitoje vietoje netiktų. Be to, nė vienas mūsų neturime jų kur dėti. Aš neįsivaizduoju, ką su jais būčiau dariusi. Išsivežti juos tik tam, kad paskui vis vien kam nors parduotum? O kur laikyti? Man atrodo daug protingiau parduoti viską kartu.

– Ne tai svarbu, Lile.

Ji žinojo, kas iš tikrųjų svarbu. Jam buvo nemalonu galvoti, kad trobelėje gyvens svetimi žmonės ir naudosis jų daiktais. Palikti viską kitų džiaugsmui jam atrodė tikra šventvagystė, jų privatumo ir intymumo išniekinimas.

Man visai nesvarbu, kaip išmintinga tau atrodė parduoti namą su visa manta. Sumautai išmintinga! Kaip gali įsivaizduoti kitus žmones, miegančius mūsų lovoje ir mūsų pataluose?

Taip Dačas reagavo, kai ji atskleidė jam savo planus parduoti trobelę su visais baldais.

Buvo akivaizdu, kad jos sprendimas vis dar jį erzino, bet dabar jau per vėlu ką nors keisti, net jei to ir norėtų. Tačiau ji nenorėjo.

Kai knygų lentynos ištuštėjo ir jose buvo likęs tik vienas romanas apie kaubojus, ji pradėjo dairytis, ką dar reikėtų pasiimti.

– Gal norėtum pasiimti tuos konservus? – pasakė rodydama į produktus, sudėtus ant bufeto, skiriančio virtuvę nuo svetainės.

Jis papurtė galvą atsisakydamas.

Tada ji įšimetė juos į tą knygų dėžę, kuri tebuvo pripildyta iki pusės.

– Atsisakiau visų komunalinių patarnavimų, nes naujieji gyventojai čia neįsikurs be pavasario.

Aišku, Dačas tą jau žinojo. Lilė kalbėjo tik tam, kad užpildytų tylą, kuri darėsi vis slogesnė.

– Man dar reikia susirinkti kai kuriuos daiktus iš vonios, tada bus viskas, – pridūrė ji. – Aš viską uždarysiu, užrakinsiu trobelę ir, kaip sutarta, paliksiu raktą pas nekilnojamojo turto agentą.

Jo kančia atsispindėjo ne tik veide, bet ir visame kūne. Jis tik linktelėjo galvą, bet nieko nepasakė.

– Tau nereikia manęs laukti, Dačai. Esu tikra, kad turi reikalų mieste.

– Jie neskubūs.

– Turint galvoje orų prognozę? Visą tą ledą ir sniego audrą? Juk tau tikriausiai reikės reguliuoti eismą prie prekybos centro, – pasakė Lilė norėdama išsklaidyti slogutį. – Juk žinai, kiek visko žmonės perka, kai žino, kad negalės išvažiuoti iš namų. Atsisveikinkim dabar, ir tu gali pirmas pradėti leistis nuo kalno.

– Ne, aš tavęs palauksiu. Išvyksime kartu. Padaryk, ką ten tau dar reikia, – pasakė Dačas rodydamas į miegamąjį, – o aš per tą laiką sukrausiu šias dėžes į tavo bagažinę.

Jis pakėlė pirmąją dėžę ir išnešė. Lilė nuejo į gretimą kambarį. Jame patogiai įtaisyta po nuožulniomis lubomis stovėjo lova su naktinėmis spintelėmis iš abiejų šonų. Be šių baldų, kambaryje dar buvo supamasis krėslas ir komoda. Vieną kambario sieną užėmė langai, o priešingoje pusėje buvo drabužių spinta ir mažutė vonia.

Jau anksčiau Lilė buvo užtraukusi tamsias užuolaidas, todėl kambarys atrodė niūrus. Ji patikrino spintą. Ten kabėjo tik tuščios drabužių pakabos. Atrodė labai vienišos. Lilė nieko nebuvo palikusi komodos stalčiuose. Ji nuejo į vonią, susirinko tualetu reikmenis, kuriuos buvo naudojusi iš ryto. Sudėjo juos į kelioninį plastikinį krepšelį ir užsegė jį. Dar kartą patikrino vaistų spintelę – ji buvo tuščia. Tada grįžo į miegamąjį.

Įdėjo tualetu reikmenų krepšelį į lagaminą, kuris atidarytas gulėjo ant lovos. Dabar galėjo uždaryti ir lagaminą. Vos tik tą padarė, į kambarį įėjo Dačas.

Be jokių užuolankų pasakė:

– Jeigu ne Eimė, mes vis dar būtume šeima.

Lilė nuleido akis ir lėtai papurtė galvą.

– Dačai, prašau nepradėti...

– Jeigu ne tai, mes amžinai būtume buvę kartu.

– Mes to nežinome, Dačai.

– Aš žinau. – Jis paėmė Lilę už rankų. Jos atrodė šaltos jo karštuose gniaužtuose. – Aš prisiimu atsakomybę už viską. Tai mano kaltė, kad viskas taip susiklostė. Jei būčiau elgęsis kitaip, tu manęs nebūtum palikusi. Dabar aš tą suprantu, Lile. Pripažįstu klaidas, kurias padariau. Jos buvo didžiulės. Idiotiškos. Aš tai pripažįstu. Bet prašau suteikti man dar vieną galimybę. Prašau.

– Vis vien nebebus taip kaip anksčiau, Dačai. Mes nebe tie žmonės, kurie kadaise susitiko. Ar tu to nesuvoki? Niekas negali pakeisti to, kas įvyko. Bet tai, kas atsitiko, pakeitė mus.

Jis nusigriebė jos žodžių, lyg skęstantis šiaudo.

– Tu teisi. Žmonės keičiasi. Aš irgi pasikeičiau po skyrybų. Persikėliau čia. Ėmiausi šito darbo. Visa tai išėjo man į naudą, Lile. Aš suprantu, kaip labai skiriasi Klieris nuo Atlantos, bet čia turiu pagrindą po kojomis. Čia – mano namai. Čia gyvenantys žmonės pažįsta mane ir visą mano giminę. Jie mane mėgsta ir gerbia.

– Tai puiku, Dačai. Noriu, kad tau čia sektųsi. Linkiu to iš visos širdies.

Ji tikrai norėjo, kad jam sektųsi – ir dėl jo, ir dėl savęs. Kol Dačas čia iš naujo nepagarsės kaip geras policininkas ir pats savęs tuo neįtikins, ji iki galo nuo jo neišsivaduos. Jis bus priklausomas nuo jos, kol visiškai atgaus savigarbą ir įsitikins esąs geras žmogus ir geras policininkas. Maža Klierio bendruomenė galėjo jam tai užtikrinti. Lilė meldė Dievo, kad taip ir atsitiktų.

– Mano karjera, mano gyvenimas prasideda iš naujo, – pasakė Dačas paskubom, – bet visa tai neturės jokios prasmės be tavęs.

Nespėjus jo sustabdyti jis apkabino ją ir prisitraukė prie savęs. Kalbėjo greitai, tiesiai į ausį:

– Pasakyk, kad suteiksi man dar vieną galimybę.

Mėgino ją pabučiuoti, bet Lilė pasuko galvą.

– Dačai, paleisk mane.

– Ar pameni, kaip gera mums būdavo kartu? Jei nustotum priešintis, galėtume vėl pradėti iš naujo. Pamiršti viską, kas buvo blogai, ir pradėti iš pradžių. Atsimeni, kaip negalėdavome atsitraukti vienas nuo kito? – Jis vėl primygtinai pamėgino ją pabučiuoti.

– Liaukis! – atstūmė jį Lilė.

Jis žengtelėjo žingsnį atgal. Garsiai kvėpuodamas ištarė:

– Vis dar neleidi man prisiliesti.

Ji rankomis apsikabino pečius.

– Tu daugiau nesi mano vyras, – pasakė.

– Tu niekad man neatleisi, ar ne? – piktai suriko Dačas. – Pasinaudojai tuo, kas atsitiko su Eime, kad turėtum pretekstą skyryboms, bet pagrindinė priežastis juk ne ta?

– Geriau jau eik, Dačai. Išvyk, kol...

– Kol nepraradau savitvardos? Tą norėjai pasakyti? – pasišaipė Dačas.

– Kol neapsijuokei.

Kuri laiką, kas Lilei atrodė lyg ištisa amžinybė, jai pasisekė atlaikyti jo piktą žvilgsnį. Staiga Dačas apsisuko ir žengė iš kambario. Pakeliui pagriebė voką nuo kavos stalelio ir nutraukė savo apsiaustą bei skrybėlę nuo kabyklos prie durų. Nesivargino apsilikti ir išeidamas taip trenkė durimis, kad subarškėjo langų stiklai. Po kelių sekundžių suburzgė bronko variklis, sucypė padangos – automobilis šoko į priekį.

Lilė susmuko ant lovos krašto ir užsidengė rankomis veidą. Jos buvo šaltos kaip ledas ir drebėjo. Dabar, kai viskas baigėsi, ji suvokė, kad jautė ne tik pasišlykštėjimą ir pyktį, bet ir baimę.

Ūmaus būdo Dačas jau nebebuvo tas žavingas, patrauklus vyrukas, už kurio ji ištekėjo. Nors sakė, kad jam pasisekė viską

pradėti iš pradžių, atrodė toks pats beviltiškas, ir tas staigius nuotaikos svyravimus sukeliantis beviltiškumas baugino.

Lilė, pagalvojusi, kad daugiau niekada nereikės jo matyti, pajuto palengvėjimą ir staiga susigėdo. Na, bet galų gale tai baigėsi. Dačas Bertonas išnyko iš jos gyvenimo.

Išsvarginta susitikimo su Daču Lilė atsigulė ant lovos ir rankos dilbiu užsidengė akis.

Ją pažadino krušos ledėkų barškėjimas į skardinį stogą.

Kivirčiai su Daču visada išsekindavo. Aršūs susidūrimai, kuriuos teko išgyventi per pastarąją savaitę, kai ji atvyko į Klierį, kad galutinai užbaigtų trobelės pardavimą, išsekino ją labiau, nei galėjo numanyti. Po šio paskutinio ginčo jos kūnas laikinai išjungė protą, ir Lilė užsnūdo.

Pabudusi iš miego atsisėdo ir ėmė trinti rankas, kad sušiltų. Miegamajame buvo labai tamsu. Taip tamsu, kad Lilė negalėjo įžiūrėti valandų savo laikrodyje. Todėl atsikėlė, priėjo prie lango ir pakėlė užuolaidos kampa, kad išleistų šviesos. Jos užteko, kad pamatyti, kiek valandų.

Ji nustebo. Miegojo giliai ir be sapnų, bet neilgai. Pagal tai, kaip buvo tamsu, manė, kad yra daug vėliau. Kalno viršūnę apgaubę žemi debesys niūriai sutirštino tamsą.

Žemę dengė dabar jau nepermatomas sniego sluoksnis. Sniegas vis krito, perpus sumišęs su krušos ledėkais, grėsmingesniais už savo nériniuotas pusseseres – snaiges. Medžių šakas dengė vis storėjantis ledo sluoksnis. Stiprus vėjas drebino langų stiklus.

Užmigdama ji pasielgė nerūpestingai. Dabar kelionė žemyn į pakalnę bus klaiki. Net jei pasieks Klierį, nieko gero nebus. Blogas oras ją lydės ir ilgoje kelionėje į Atlantą. Kadangi visi reikalai čia jau buvo sutvarkyti, ji norėjo kuo greičiau grįžti

namo, imtis įprastos veiklos, gyventi savo gyvenimą. Jos biuras jau bus pavirtęs įvairiausių popierių, elektroninių laiškų ir neatidėliotinų projektų liūnu. Tačiau, užuot baiminūsis grįžti, Lilė nekantriai laukė galimybės padaryti visus tuos darbus.

Ji ne tik ilgėjosi gimtojo miesto ir jos laukiančių darbų, bet norėjo kuo greičiau išvykti iš Dačo gimtinės. Ją žavėjo jauki Klierio atmosfera ir jį supantys kalnai. Dačo giminės kartų kartos čia gyveno nuo seniausių laikų, vietos gyventojai gerai pažinojo jo šeimą. Kol Lilė buvo Dačo žmona, jie ją priėmė šiltai. Tačiau dabar, kai jie išsiskyrė, miestelio gyventojai pastebimai atšalo.

Turint galvoje, kaip priešišškai nusiteikęs Dačas paliko trobelę, buvo aišku, kad reikia kuo greičiau iš čia nešdintis.

Paskubomis Lilė nunešė lagaminą į kitą kambarį ir pastatė prie durų. Tada ji dar kartą greitai apibėgo trobelę, patikrino, ar viskas išjungta ir ar neužsiliko kokių nors jos ar Dačo daiktų.

Patenkinta, kad viskas gerai, ji apsivilko palta, užsimovė pirštines ir atidarė laukujes duris. Vėjas bloškė taip stipriai, kad jai užėmė kvapą. Vos išėjus į prieangį ledai pradėjo kapoti veidą. Reikėjo nuo jų apsaugoti akis, bet buvo per tamsu, kad užsidėtų saulės akinius. Prisimerkusi ji nunešė lagaminą prie automobilio ir padėjo ant galinės sėdynės.

Sugrįžusi į trobelę, išipurškė vaistų. Toks šaltas oras galėjo sukelti astmos priepuolį, o vaistai turėjo nuo jo apsaugoti. Tada, negaišdama laiko net paskutiniam ilgesingam žvilgsniui, ji uždarė ir užrakino duris.

Automobilio vidus buvo lyg šaldytuvas. Lilė užvedė variklį, bet turėjo palaukti, kol šildytuvas atitirpys visai užšalusį priekinį stiklą. Ji pasistatė palto apykaklę ir paslėpė joje burną bei nosį. Stengėsi kvėpuoti lygiai, tačiau visa drebėjo, o dantys barškėjo nuo šalčio.

Pagaliau iš šildytuvo pučiantis oras atitirpino ledą iki pliurzės, kurią jau galėjo įveikti valytuvai. Tačiau krituliai buvo tokie gausūs, kad valytuvai vargiai galėjo su jais susidoroti. Matomumas buvo labai ribotas, bet jis ir nepagerės, kol ji nusileis kiek žemiau. Lilė neturėjo kito pasirinkimo, kaip tik pradėti leistis nuo kalno Lorelio keliu.

Tas kelias jai buvo gerai pažįstamas, tačiau dar niekada neteko leistis juo apledėjusiu.

Ji palinko į priekį bandydama pro užšalusį langą matyti bent kiek toliau, nei siekia kapotas. Staigiuose posūkiuose stengėsi laikytis prie dešiniojo kelkraščio, nes žinojo, kad priešingoje kelio pusėje yra stati nuokalnė. Jai užgniauzdavo kvapą, kai posūkiuose atsidurdavo per plauką nuo bedugnės.

Mūvėjo pirštines, bet pirštai buvo taip sušalę, kad net nutirpo, tačiau vairą suspaudusios rankos drėko nuo prakaito. Įsitempę pečių bei kaklo raumenys, atrodė, degte dega. Jos kvėpavimas darėsi dar nelygesnis.

Tikėdamasi pagerinti matomumą, ji palto rankove patrynė priekinį stiklą, bet dėl to už lango besisukančios snaigės netapo ryškesnės.

Staiga nuo kelio pylimo tiesiai po ratais šoko žmogus.

Lilė instinktyviai paspaudė stabdžio pedalą ir tik tada atsiminė, kad tai blogiausia, ką galėjo padaryti važiuodama sliedžiu keliu. Mašina pradėjo slysti. Priekinių žibintų apšviesta figūra atšoko atgal mėgindama išvengti smūgio. Automobilis slydo ir ėmė suktis, Lilė pajuto smūgį į galinį sparną. Ją apėmė staigus silpnumas suvokus, kad kliudė žmogų.

Tai buvo paskutinė klaiki mintis prieš atsitrenkiant į medį.